

Slusan öppen. Varken lågvatten eller högvatten. Infällt: Bron över Slusan där kommunen vill bygga en sluss. Foto: Thomas Andersson

Kanske hade man liknande erfarenheter redan under Hansatiden då handelsfolk från hela Östersjön samlades i tusentals till sillmarknad i Skanör och Falsterbo? Kan det vara redan då som Flommen fick sitt namn? Ingen tycks veta. Men fantasin kan få flöda.

HÖGVATTEN ELLER LÅGVATTEN?

Att vår golfklubb sedan länge sökt nå konstruktiva lösningar på den speciella vinterproblematiken i Flommen framgår av ett protokoll från den 29 oktober 1950 då klubben höll ett Allmänt sammanträde:

För att om möjligt förhindra att Flommen vid högvatten stiger över sina bräddar föreslog Lennart Ahlström att något skulle göras, tex en fördämning vid Slusan. Sammanträdet ansåg att detta förslag i och för sig var bra men att det skulle bli mycket kostsamt att genomföra. Ahlström menade att Falsterbo Golfklubb och eventuellt även städerna skulle vara villiga att deltaga i kostnaderna.

Idag, sextio år senare, när global uppvärmning och växthuseffekt är på allas läppar, ligger det ett nästan identiskt förslag från Vellinge kommun på Vattendomstolens bord. Förslaget stöts av både golfklubbarna och naturvännerna på Näset. Ska Lennart Ahlström äntligen bli hörsammad?

Men frågan är vilket som blir det största problemet i framtiden – högvatten eller lågvatten i Flommen? Förhoppningsvis ska en slussanordning vid Slusan kunna förhindra oönskade översvämningar, men vad kan vi göra mot det omvända hotet, dvs den tilltagande faran att Slusan helt täpps igen?

Den snabbväxande sandreveln från Måkläppen fortsätter ju sin vandring upp mot Skanörs hamn i till synes oförminskad takt. Inom tio-femton år hotar den att göra Flommen till ett permanent innanvatten utan något som helst in- och utflöde. Ett ständigt grumligt lågvatten med gyttjig, stinkande botten eller till och med en helt uttorkad strandsjö torde vara ett skräckscenario för alla. Stora värden står på spel. Konstruktiva lösningar som alla parter ställer sig bakom lär bli avgörande även här.

Vi vill ju till varje pris behålla Flommen. Vattnet, banan, reservatet. ■

Tack till Bo Bergman, Sydsvenskan, Lars Dufberg, Falsterbo, och Berit Sandnes, Dialekt- och ortnamnsarkivet i Lund, som har hjälpt mig med värdefull information i form av historiska kartor och etymologiska fynd. De något spekulativa funderingarna kring de eventuella namnsammanhangen är dock mina egna (GK).

Flommens Golfklubb har genom åren endast haft fyra huvudinstruktörer, eller head professionals, som det heter på modern golfsvenska: Hester, Benny, Gunnar, Peter. Få har väl satt så djupa spår i vår klubb som denna kvartett oförtröttliga golflärare som varit inspiratörer och ledstjärnor för generationer flommare. Det är från någon av dessa som vi har inhämtat våra första och avgörande kunskaper om golfens tjusning och mysterier. Det mesta vi lärt oss om grepp, swing, vett och etikett har vi dessa fyra herrar att tacka för.

Flommenprofiler Klubbens fyra head professionals

WILLIAM HESTER (1890–1962) blev en legend i Falsterbo där han verkade i nästan femtio år. Han var född i Kanada, uppvuxen i England och kom 1912, endast tjugotvå år gammal, till Falsterbo Golfklubb som en av Sveriges allra första "professionister". Under många år innebar det en roll som Falsterbo-klubbens alltiallo: greenkeeper, instruktör, caddiemaster och klubbmakare. De första åren, vid tiden kring första världskriget, visade han också upp sina egna färdigheter på golfbanan i ett antal berömda uppvisningsmatcher. Men märkligt nog finns det inte en enda skriftlig eller muntlig berättelse om Hesters eget golfspel efter 1917.

Med tiden blev Hester en slags storpappa åt de bofasta ungdomarna i Falsterbo och Skanör. På sommarlov och söndagar gav han dem jobb som caddies, och på sin egen lediga tid lärde han dem allt om spelet, inte minst hur man uppför sig på en golfbana. Allt oftare sökte han deras sällskap. Med sin enkla bakgrund kände han sig kanske mer hemma bland dessa jordnära pågar än bland Falsterboklubbens mer belevade damer och herrar.

SÄREGEN SKÅNSKA MED ENGELSK ACCENT

Hester – han kallades aldrig något annat – var kvar som pro på Falsterbo GK till sin pensionering 1947 men fortsatte därefter livet ut att verka som instruktör på Flommens GK, dock utan något tryggt

anställningsavtal på fickan. Från sitt hem på Fädriften, ett stenkast från klubben, vaggade den kortvuxne, knubbiga Hester ner till Flommen för att ge lektioner på sin säregna skånska med engelsk brytning. "Caddie-generationen" hade redan lärt sig det mesta av Hester, även att härma hans idiom, men efter andra världskrigets slut då klubben fått en pånyttfödelse, strömmade nya medlemmar till. Hester fick en del att göra. "Hit it, boy! Hit it!", löd hans mantra. Något buttert, men alltid hjärtligt.

Hester kunde även titulera sig banläggare. Han spelade en viktig roll under Falsterbobanans utbyggnad till 18 hål i början av 30-talet. Bland annat lär den berömda 4:e greenen vara hans verk. Och redan 1924 hade han lagt ut den fina banan i Viken (Helsingborgs GK) som av Göran Zachrisson kallats världens bästa niohålsbana.

På Flommen lever minnet av Hester kvar i tävlingen Hesters Driver som spelats varje år sedan 1948. Mr William Hester var Flommens Golfklubbs första hedersmedlem. ■

William Hester i Rit-Olas tappning

BENNY KRISTOFFERSSON (f. 1933) tillhör den skara flommare som på 1940-, 50- och 60-talet utgjorde kärnan i den första generationen inhemska golfinstruktörer. Han slog in på samma linje som bland andra Bertil Ahlström (Rya), Åke Bergkvist (Norrköping, Södertälje, Drottningholm), Hans-Erik "Kirr" Christersson (Ljunghusen) och Knut Ekberg (Södertälje, Sollentuna) hade gjort före honom: att som duktig golfspelare från Flommen skaffa sig en utkomst som tränare på någon av landets nyare eller mindre golfklubbar.

Benny är uppvuxen i Falsterbo, lärde sig golfens grunder som caddie på Falsterbobanan och blev 1945 medlem i Flommens GK. 1958 inledde han sin bana som deltidsarbetande golfinstruktör på Ystads GK, Bedinge GK och Österlens GK. Han var alltså tränare på tre klubbar samtidigt. Men bara under sommarhalvåret. På vintern försörjde han sig som elektriker.

VÅR MESTE PRO

1962 återvände Benny till fadershuset och blev efter en provsäsong Flommens GK:s förste kontrakterade pro, ett jobb han behöll i drygt tjugofem år tills en ryggskada satte stopp för fortsatt instruktörsverksamhet. Han behöll dock Flommens golfshop i ytterligare några år. Sitt halvtidsjobb som elektriker hade han släppt 1978.

GUNNAR MUELLER (f. 1948) är en av Sveriges stora golfprofiler. Han började spela golf på Lunds Akademiska GK på 1960-talet och blev snabbt en av landets främsta spelare. Han vann JSM 1968 och Skandinaviska Mästerskapen 1971, ingick i svenska guldlaget i JEM 1969 i Portugal och utsågs till Årets Golfare i Sverige 1971.

Gunnar blev pro, svensk pionjär på Europatouren och förste svensk att få spela alla 72 hålen i British Open, året var 1973. Hans bästa tourplacering var en 14:e plats i Italian Open 1976, men som främsta internationella merit räknas hans individuella 5:e plats i World Cup 1978. Vidare har han bland annat

Svingen sitter än! Benny ute på banan med gode vännen Sven Olof Persson, även han "urgammal" flommare. Foto: Börje Malm

Ingen har varit pro på Flommen längre än Benny, vår meste pro. Han var verksam under de mest expansiva åren då banan utökades till 18 hål, antalet medlemmar växte så det knakade och medlemskö måste införas. Bennys Långgolf var länge ett stående inslag i klubbens tävlingsprogram. Mycket uppskattat. 1992 utsågs Benny till hedersmedlem i Flommens Golfklubb för sina mångåriga insatser. Hans egna, rent spelmässiga meriter var inte fullt lika långa. Som amatör nådde han vid två tillfällen semifinalen i JSM och som pro blev han två gånger trea i kvalet om de två åtråvärda svenska platserna i Canada Cup (World Cup). Bennys ambitioner idag är att kunna spöa polarna i fyrbollen, en väl så tuff uppgift, och att bidra till framgångar för klubbens H75-lag i seriegolfen. ■

fyra titlar i svenska PGA-mästerskapet. Gunnar erhöll SGF:s Elitmärke 1991 och PGA:s guldmärke 1999 och blev samma år av tidningen Tournytts jury utsedd till århundradets PGA pro inom Sverige. Han är en av tio svenska golfprofiler som är upptagen i Svenska Golfmuseets Hall of Fame. Ja, listan med Gunnars utmärkelser kan göras hur lång som helst.

O BOTLIG GOLFÄLSKARE

Sin karriär som klubbpro började Gunnar på Österlens GK innan han 1989 kom till Flommens Golfklubb. Här ledde han Flommens elitlag till ett sensationellt

silver i Lag-SM 1995 och var initiativtagare till Flommens Öppna Mästerskap som inledde den inhemska tävlingsäsongen för svensk golfelit varje vår 1993–2002. Efter sina nio år på Flommen har Gunnar verkat som instruktör på Lödde och Öresund och numera som klubbpro och sportchef på Sturup Park. Men varje vinter kommer Gunnar tillbaka till Flommen och går några rundor med några av de gamla polarna. Då får vi glädjas över hans vackra sving och hans värmande historier om de stora mästarna.

Vår nuvarande pro **PETER DAHLBERG** (f. 1954) fick sin golfuppfostran på Falsterbo GK, blev en framgångsrik amatörspelare och vann 1977 de båda elitävlingarna Grundig Satellit Cup på Flommen och Pierre Robert Cup på Falsterbo. Han blev pro 1981 och spelade till sig kortet till Europatouren samtidigt med Anders Forsbrand och Mats Lanner. Sin största framgång hade Peter 1983 när han vann PLM Open på Falsterbo. Prissumman på 35 000 kronor var då den största prischek som en svensk golfare hade erhållit. Peters tredjerond lär dessutom ha hamnat i Guinness World Records då scorekortet uppvisade elva (!) 3:or, vilket aldrig tidigare hade noterats i tävlingssammanhang.

1990 avslutade Peter sin tourkarriär och blev året därpå instruktör på Tegelberga GK. Redan som tourspelare kom han i kontakt med David Leadbetter och har sedan som klubbpro upprätthållit en lång och nära kontakt med den världsberömda golfinstruktören. I femton års tid reste han varje år till Florida och förkovrade sig i Leadbetters filosofi och träningsmetoder vilket både Peter och hans elever haft väldigt mycket glädje av. Efter sju år på Tegelberga kom Peter 1998 till Flommens GK.

PRACTICE MAKES PERFECT

Än idag håller Peter en mycket hög spelstandard. Hans styrka är jämnheten och ett otroligt fint närspel. Tre gånger på fyra år har han lyckats kvala in till Senior British Open – Turnberry 2006, Royal Troon 2008 och Sunningdale 2009 – och där fått tävla mot

Med sin enorma passion för spelet, "obotlig golfälskare", är Gunnar en av de stora golfambassadörerna i vårt land. Han är en ofta anlitad föredragshållare och en skicklig golfskribent. Hans hängivna beundran för den store Ben Hogan är också omvittnad. ■

Vintersving à la Gunnar, anno 2010.

Foto: Börje Malm

ett helt koppel forna världsstjärnor. En högkaratig bedrift! På Sunningdale var han den enda klubbpro i ett startfält av idel ädel golfadel. Sedan 2006 innehar Peter också det nu gällande banrekordet på Flommen: 65 slag från vit tee, 7 slag under par. Inte illa av en då 52-åring.

Som om inte detta var gott nog. I november 2009 lyckades Peter spela till sig en plats på European Senior Tour 2010 under slutkvalet i Portugal. Tack vare en fenomenal 64:a på tredjeronden, tävlingens klart lägsta score, och en osannolik flax på 70:e hålet – hans drive gick out of bounds, men bollen träffade en förbipasserande bil och studsade tillbaka in på banan! – klarade han sitt kort med ett slags marginal.

Practice makes perfect, som Peter brukar hävda. ■

Peter Dahlberg med sin caddie Ann Falkenberg under Svenska Hickorymästerskapen på Falsterbo 2009 där Peter fick pris för bästa utstyrsel. Foto: Georg Kittel

Samarbete på övningsfältet. Peter, Benny, Gunnar.
Foto: Georg Kittel & Fredrik Thiis

Flommens head professionals

William Hester	1947 – 1961
Benny Kristoffersson	1962 – 1988
Gunnar Mueller	1989 – 1997
Peter Dahlberg	1998 –

Ur en klubbpros dagbok

AV GUNNAR MUELLER

Flommens förre pro Gunnar Mueller har bläddrat i sin dagbok och plockat ut en helt vanlig dag på jobbet... Trodde han.

FREDAG 25 JULI 1997 Åter en vidunderlig sommarmorgon och golfklubben sjuder redan av liv. Klockan är 07:00. Jag har en spellektion inbokad med LJ. Vi kommer inte ut på ettan för kön där är redan lång. I stället smiter vi ut på 9:an via driving rangen. Svanparet med sina ungar glider rofyllt i vattnet längs övningsfältet. Vi stöter också på strandskatan som i år faktiskt lyckats få en unge att överleva och båda försöker nu överträffa varandra i kaxighet. Solens strålar glimmar i vattnet och den svaga men befintliga brisen piggar upp den sömnige golfpron. Vi spelar några hål och njuter av natur och golf. Min elev spelar som i trance. Klockan 09:00 tar vi farväl. Hoppas min elev fått ut något av vår lilla runda.

09:01. Rusning ner till "fältet" där en juniorgrupp står frustande i startgrupparna. Vad ska Gunnar hitta på för underliga övningar åt oss idag, tänker de kanske. En timme senare har vi tillsammans övat på att få bollen nära hålet från platser som inte finns i någon instruktionsbok. Kul med nykomlingen Nicholas från Spanien (8 år) som direkt smälte in i gänget av svenska barn. Ungar är tydligen världsmedborgare tills vi vuxna reducerar deras vyer.

De fyra lektionerna från 10:00 till lunchpausen gick bra, tyckte jag själv. Hoppas eleverna var av samma åsikt. Tyvärr tröt bollarna på slutet. Min GTU-praktikant (f.d. svensk mästarinna och segrare på Europatouren) fick slita sig från sin observatörs-postering till traktorns dånande innanmäte och köra in lite bollar. Det ingår i utbildningen.

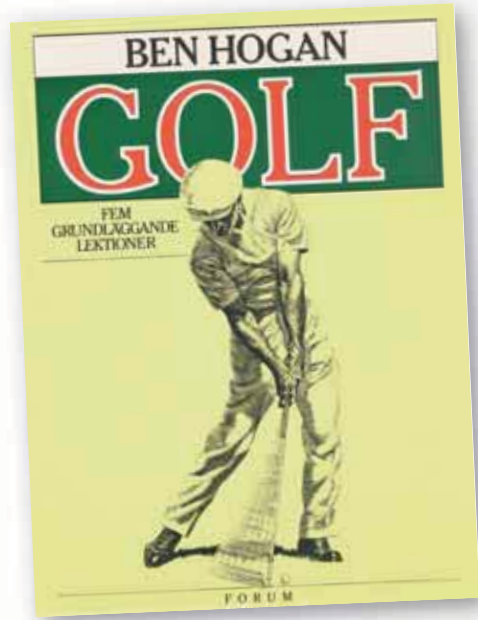
Lunch. Aptiten var det minsann inget fel på när jag landade på min "vanliga" stol i klubbhusets restaurang. Till kaffet hann jag rätta teoriprov för det nya "övnings-spel-klubb-röda-gröna-eller-nåt-liknande"-

kortet. I morse glömde jag slurken Mivitotal och kan det vara så att den spelar roll? Jag märkte att jag blev lite kort i tonen när jag fick höra att (detta var just innan min mat kom) damtävlingen på onsdag (30/7) ska starta 07:30 och inte 08:00. Just denna morgon har vi sedan länge planerat för att hundra ungar mellan 5 och 13 år ska få komma ut på stora banan och spela, som final på sommarskolan. Vi hade bokat för spel 06:00–08:00. Därefter skulle vi ha korv, lekar mm. Visserligen klarar vi av att modifiera våra planer men jag kände omedelbart en stigande oro för banarbetarnas möjligheter att preparera banan. Missa inte vitaminerna igen, tänkte jag.

Halvtimmen i shopen ägnades åt allt och alla varefter cykeln ämnades för snabb färd mot eftermiddagens lektionspass. Tre individuella, en första nybörjartimme för två personer samt tre timmar med Flommens egna juniorer. Åskan dånade i fjärran men vi blev förskonade. "Tack för en fantastisk nybörjarlektion", hörde jag GTU-eleven säga innan hon sprang iväg till

Flommens headpro Gunnar Mueller och assisterande pro Peter Johansson i den nyrenoverade shopen, våren 1993. Foto: Åke Brolin

Ben Hogans "Five Lessons", golfens mest lästa instruktionsbok. Gunnar Mueller har skrivit förordet till den svenska utgåvan.

kvällsbestyren med sin 95-åriga farmor. Så var lektionerna slut för dagen och klockan gick på halvsju. Dags att plocka bollar. Klockan 19 tillbaka i shopen. Några omgreppningar fixas liksom polletter till restaurangen, emballage till containern och slå ut dagskassan. – Hej då shåpen, vi ses i mörrn.

Hemma igen. Vi myser till de sista solstrålarna, medan vi berättar om vår respektive dag på jobbet. Beslutar snabbt att skippa David Bowiekonserten trots att han uppträder på cykelavstånd. Somnar in omedveten om att en av de stora hjältarna, Ben Hogan, drog sitt sista andetag denna dag.

LÖRDAGEN DEN 26 JULI någon gång på eftermiddagen hade jag en lektion med en man, troligen Falsterbospelare, som läst en brittisk dagstidning. "Vet du om att Ben Hogan är död", var det första han sade, efter hälsningsfraserna. Undrar om den lektionen var värd pengarna? Den begynnande sorg, som jag kände just då måste ha påverkat situationen. Under några timmar rådde fullständig förvirring i skallen och när tankarna klarnade något hade jag beslutat mig för att lika modigt som Ben Hogan våga stå upp för det man tror på. Jag skall naturligtvis dra mitt strå till stacken för att föra arvet – The Hogan Legacy – vidare till kommande golfare.

Jag hade inte behövt oroa mig.

Sitter nu vid mitt skrivbord i mörka november 2009, tolv år efter Ben Hogans död, med inte bara en uppsjö nostalgiska Hoganbiografier i bokhyllan utan ett helt frustande Internet, med bl.a. Youtube, och en allt tätare lansering av instruktionsböcker där Hogans hemlighet "avslöjas" eller "upptäcks". Det gläder mig att dagens stjärnor med Tiger Woods i spetsen erkänner Hogans storhet och i honom ser samma förebild som jag och många i min generation gjort (folk verkar inte inse ur vilken enorm kunskapskälla som tränarna till dagens världselit hämtar de flesta av sina idéer). Härligt att Hogans livsverk lever vidare!

FLOMMENANDAN

För mig var Flommen precis så som jag tycker att golfen borde vara. Flommenandan låg nära sitt skotska ursprung. Den var tillgänglig, okonstlad, demokratisk, social, chosefri, ibland utmanande och ibland lättspelad.

Årsmötena på Flommen var en höjdare tyckte jag. Det var högt i tak. De som verkligen hade åsikter fick alltid föra fram dem. Så är det inte överallt. De äldre medlemmarnas erfarenhet och engagemang var klubbens fasta grund. De som hade byggt bana och klubb stannade kvar och stöttade ideellt. En del av de allra första finns bland oss än idag.

Jag har fortfarande glädjen att besöka klubben på vintrarna som "en vanlig man" och återseendet av dem som jag lärde känna under min tid på klubben är alltid värmande och ibland t.o.m. lite rörande. Vi hade dock nio intensiva år tillsammans. Jag vill inte nämna alla som jag fäst mig särskilt vid, men det var en brokig samling från sex till nittio år. De kom att bli allt från golfproffs till borgmästare. För många blev klubben ett andra hem när förhållanden spräckts av sjukdom eller annat. En förebild som idrottsklubb. Ben Hogan hade passat in som medlem här.

Detta är den bild jag har när jag stämmer in i hyllningskören över de första 75 åren! ■

Gunnar var head pro på Flommens GK 1989 – 1997

Flommens skapare

Old Tom Morris, James Braid, Harry Colt, Herbert Fowler, Tom Simpson, Eddie Hackett och Kyle Phillips. I denna krets av framstående skapare av utsökta linksbanor har även Stig Bergendorff och Stig Kristersson för evigt en plats. 1966 stod deras skapelse klar – Flommens 18-hålsbana.

Foto: Anders Bergman

